వానకారు కోయిల

- మన్నెం శారద

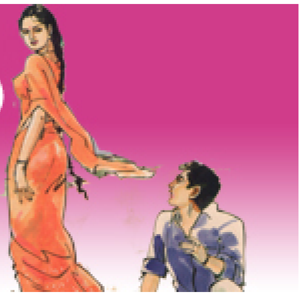

(గత సంచిక తరువాయి)

ఆమెకు కాస్త భయం తీరి నిద్ర పట్టేటప్పటికి తూర్పు వెలిసిన వస్త్రంలా తెల్లబడుతోంది.

వాసవి మేడమెట్లు దిగుతూ క్రింద హాల్లో భర్తతో ఎవరో కూర్చుని మాట్లాడటం గమనించి ఆగిపోయింది.

జగదీష్ ఎదుట వ్యక్తికి ఏదో ఫైలు అందిస్తూ మెట్లమీద నిలబడ్డ భార్యవైపు అదోలా చూసి వెంటనే సర్దుకున్నట్లుగా కర్చీఫుతో ముఖాన్ని తుడుచుకుని పలకరింపుగా చిరునవ్వు నవ్వాడు.

వాసవి కూడా బదులుగా నవ్వుదామని ప్రయత్నించి విఫలురాలయినట్లు తల దించుకుంది.

"అక్కడే నిలబడ్డావేం. రా" అన్నాడతను సాదరంగా. వాసవి బరువుగా రెండు మెట్లు దిగింది.

రాత్రి జరిగిన సంఘటన ఆమె మస్తిష్కం మీద యింకా పనిచేస్తోంది.

జగదీష్ మాత్రం ఏమీ జరగనట్లు మాములుగా పలకరిస్తుంటే ఆమెకు విచిత్రంగా ఉంది.

అతనిమీద ఆమెకి విపరీతమైన గౌరవం కలగటంతోపాటు తన ప్రవర్తనమీద ఆమెకి అసహ్యం కూడా కలుగుతోంది. కట్టుకున్న మగవాణ్ణి ఈ రకంగా ఏడిపించే ఆడవాళ్ళు ఉంటారో లేదో కూడా ఆమెకి అంతుపట్టలేదు.

సాంఘిక పరంగానూ, శారీరకంగానూ బలవంతుడైన మగవాడికి ఒక ఆడదాన్ని లొంగదీసుకోడానికి ఎంత టైము కావాలి.

అందులోనూ తాళి కట్టిన భార్యని.

అతనికి తనగురించి ఏమీ తెలియదు. మనసావాచ తననే కోరుకున్న భార్యగా భావించి తనెలా ప్రవర్తించినా ఓర్పుగా చూస్తున్నాడు.

అతని సహనానికీ ఓ హద్దుంటుంది. అది దాటితే తాను అతని కోపానికి సమిధగా మారి మాడిపోవొచ్చు.

అతను దగ్గరగా వచ్చినప్పుడల్లా పిచ్చిపిచ్చి ఆలోచనలతో అతన్ని గాయపర్చటం యింక మానుకుని గతాన్ని సమాధి చేసి అతనికి అన్ని విధాలా సహకరించాలి.

అతనికి అనువైన అర్ధాంగిగా జీవితాన్ని చరితార్ధం చేసుకోవాలి.

"రా వాసవీ!" జగదీష్ మళ్ళీ పిలిచాడు మెత్తగా.

వాసవి ఈసారి అతనికేసి చూసి చిరునవ్వు నవ్వింది.

దీప్తివంతంగా మెరుస్తున్న భార్య కళ్ళలోకి తదేకంగా చూసాడు జగదీష్.

వాసవి మెల్లిగా మెట్లన్నీ దిగి వెనక్కి తిరిగి కూర్చున్న ఆ వ్యక్తి వెనుక నుంచి తిరిగి భర్త కూర్చున్న సోఫా వైపుగా వచ్చి నిలబడింది.

ఆమె చూపులు ఎదుటి వ్యక్తి మీద పడ్డాయి. వెంటనే ఆమె గుండె అమితమైన వేగంతో కొట్టుకోవడం ప్రారంభించింది. కనుపాపలు భయంతో, ఆశ్చర్యంతో విశాలమయ్యాయి. శరీరం తూలినట్లయింది. ఆమె గట్టిగా భర్త కూర్చున్న సోఫాని అదిమిపెట్టి దాని ఆసరాతో నిలబడింది. గొంతు ఎండిపోయినట్లుగానూ, నాలుక పిడచ కట్టుకుపోయినట్లుగా ఎలాగో ఉంది ఆమెకి.

"ఇతను మన క్రొత్త సెక్రటరీ వాసవి. పేరు అనంతలక్ష్మీ ప్రభాకర్. షి యీజ్ మై వైఫ్ వాసవి" అన్నాడు జగదీష్ పరిచయం చేస్తున్నట్లుగా.

అనంత్ ఆమెవైపు చిరునవ్వుతో చూసి 'నమస్కారం' అన్నాడు లేచి నిలబడి.

వాసవి చేతులు యాంత్రికంగా నమస్కరించాయి.

"ప్లీజ్ కూర్చో వసూ" అన్నాడు జగదీష్ ఆమెకి చెయ్యి అందిస్తూ.

అతని పిలుపుకి వాసవి ఉలిక్కిపడినట్లుగా అనంత్ వేపు చూసింది.

అతను కూడా అదోలా చూసి చూపులు తిప్పుకున్నాడు.

"నేను రోజులు రోజులు టూర్ మీద వెళ్ళినప్పుడు వ్యాపార విషయాలే కాకుండా మన పర్సనల్ మేటర్స్ పట్టించుకోటానికి ఒక మంచి పి.ఎస్ కావాలని ఎడ్వటయిజు చేసాను వసూ. బదులుగా ఎన్ని అప్లికేషన్స్ వచ్చాయనుకున్నావు. అబ్బా ఎంత కాంపిటేషన్ అంతా హైలీ ఎడ్యుకేటెడ్ కేండిడేట్స్. వాళ్ళనుంచి యితన్ని సెలక్టు చేసాను. మన ఇండియాలో ఎంత ప్రబలంగా వుందో నిరుద్యోగ సమస్య. దాన్ని ఆధారం చేసుకుని నేను యితన్ని ఎక్స్ప్లాయిట్ చెయ్యడంలేదు. బ్యూటిఫుల్ సేలరీతో మన అవుట్ హౌవుస్‌లో యితనికి ఎకామిడేషన్ యిస్తున్నాను. ఆర్ యూ హేపీ" అన్నాడతను అనంత్ వేపు చిరునవ్వుతో చూస్తూ.

అనంత్ బదులుగా 'థాంక్యూ సర్' అన్నాడు

వాసవి తలదించుకుని కూర్చుంది.

ఇంతలో శంకర్ కాఫీ కప్పులున్న టీ తెచ్చి టీపాయ్ మీద పెట్టి అనంత్ కొకటి, జగదీష్ కొకటి అందించాడు.

మరో కప్పు తనకోసం తెస్తుంటే వాసవి "వద్దురా" అంది నీరసంగా.

"నేనే చేసానమ్మా" అన్నాడు శంకర్ నవ్వుతూ.

"వద్దంటుంటే" వాసవి కోపంగా రెట్టించినట్లు అంది.

"మా ఆవిడ కోపం వచ్చినప్పుడే మాట్లాడుతుంది. పెళ్ళయి నెల రోజులయినా ఆవిడ పలుకులన్నీ జాగ్రత్తగా ఏరినా నా గుప్పిట నిండలేదు" అన్నాడు జగదీష్ చమత్కారంగా నవ్వుతూ.

వాసవి విశాలమైన కళ్ళతో భర్తవేపు చూసింది.

ఆ కళ్ళలో ఎర్రజీరలు చూసి జగదీష్ "సారీ వసూ" అన్నాడు మెల్లిగా.

వాతావరణం గంభీరంగా ఉండటంతో శంకర్ కప్పులు తీసుకుని మెల్లిగా జారుకున్నాడు.

"పదండి మీకు మీ ఎకామిడేషన్ చూపిస్తాను" జగదీష్ లేచి నిలబడ్డాడు అనంత్ వైపు చూస్తూ.

అనంత్ కూడా లేచి తన సూట్‌కేస్ అందుకున్నాడు.

జగదీష్‌ని అనుసరిస్తున్న అనంత్ అడుగులు దూరమయ్యాక వాసవి వారు వెళ్ళిన వైపు మెల్లిగా చూసింది.

ఆమె లేచి లోనికి వెళ్దామనుకుంది. కానీ కాళ్ళు మొద్దుబారిపోయినట్లు, వంట్లో నరాలన్నీ చచ్చిపోయినట్లుగా ఆమె అక్కణ్ణించి కదలలేకపోయింది.

సాయంకాలపు నీరెండ బాల్కనీలోకి రావాలని వృధా ప్రయత్నం చేస్తోంది.

మొన్న పడిన వర్షానికి కడిగినట్లున్న చెట్ల ఆకులు సూర్యకాంతిలో పచ్చలు పొదిగినట్లు మెరుస్తున్నాయి.

చురుకుదనం కోల్పోయినట్లున్న వాసవి కళ్ళు ఎటో కనిపించని దూరాల్ని కొలుస్తున్నాయి. ఆమె అర్థంలేని ఆలోచనలు చేసి చేసి విసిగిపోయినట్లు తల విదిలించుకుంది. అనంత్ ఆగమనం ఆమెని విభ్రాంతురాల్ని చేస్తోంది. తిరిగి అతన్ని చూడబోనని అతనికి తనకి మధ్య నీడకూడా కనిపించని తెరపడిందని ఆమె ఊహించింది.

కానీ.. ఇదేమిటిలా విచిత్రాతి విచిత్రంగా అతను తిరిగి తన జీవితంలోనికి ప్రవేశించడం. అతను తనిక్కడ ఉందని తెలిసే వచ్చాడా? లేక ఈ సంఘటన కేవలం యాధృచ్చికమేనా? వాసవికి ఎంత ఆలోచించినా అంతుబట్టటంలేదు.

అతని రాకవల్ల తన జీవితంలో ఏదైనా ఒడుదుడుకులు అవుతాయేమోనని కూడా ఆమెకు భయంగా ఉంది.

కేవలం అనంత్ తన హృదయంలో తిష్ట వేసిన కారణంగానే తనింకా జగదీష్‌తో సరిగ్గా కలిసి మసలలేక పోతోంది.

ఇక ఎదుట కనిపిస్తూవుంటే తను నిగ్రహించుకుని తిరగ్గలదా? అతను తనకు తెలియనట్లు అతన్నొక సెక్రటరీగా చుస్తూ సినిమాలోలా నిజ జీవితంలో నటించడం తనకు సంభవం కాదు.

తన్ని తనెంత గాఢంగా ప్రేమించింది. అతనితో ఎన్నెన్ని మధురస్వప్నాలు కన్నదో. అతనే తన జీవితకాలం సహచరుడిగా భావించి ఎన్నెన్ని చిలిపి పనులు చేసి గిల్లికజ్జాలు పెట్టుకున్నది. ఇప్పుడతను తన సెక్రటరీ

వాసవి కళ్ళలోకి నీళ్ళూరాయి.`"అమ్మగారూ"

శంకర్ రావడంతో వాసవి ఆలోచనలు తాత్కాలికంగా ఆగిపోయాయి.

వాసవి వెనక్కి తిరిగి `ఏంరా?` అంది.

"మీ దగ్గర దెబ్బలకి రాసే ఆయింటుమెంటుందాండీ" అన్నాడు.

"ఎందుకు?" అంది

"మరేమో ఆ కొత్తయ్యగారికి దెబ్బ తగిలింది."

"ఎలా తగిలింది?" వాసవి ఆదుర్దాగా అడిగింది.

"రాత్రి కుక్క కరిచిందంటండి"

"రాత్రా?" వాసవి ఆశ్చర్యంగా అడిగింది.

"అవునండి ఆయన మధ్యరాత్రి వచ్చి గేటు తియ్యిబోతే మన బ్రౌనీ లేదండీ అదేమో చెయ్యిపట్టుకుని అమాంతం కరిసేసిందంటండి పళ్ళు బలే లోతుకి దిగాయండి" అన్నాడు శంకర్ నవ్వుతూ.

"ఎందుకురా అలా నవ్వుతావు? ఎవరికైనా బాధ కలిగితే నవ్వడం అనారోగ్య లక్షణం. పోయి ఇదిచ్చిరా" అంటూ రేక్‌లో వున్న ఆయింట్‌మెంట్ ట్యూబు అందించింది.

శంకర్ ట్యూబ్ అందుకుని రివ్వున పరిగెత్తాడు. వాసవి అడుగుల చప్పుడికి వెనక్కి తిరిగి చూసింది.

జగదీష్

వాసవి చూపు దించుకుంది. అతను వచ్చి ఎదురు కుర్చీలో కూర్చుని "మన క్రొత్త సెక్రటరీకి అప్పుడే మన బ్రౌనీ మంచి మర్యాద చేసేసింది" అన్నాడు నవ్వుతూ.

వాసవి మాట్లాడలేదు. ఆమె చూపులు కుర్చీ మీద చిటికెలు వేస్తోన్న జగదీష్ ముంజేతిమీద పడ్డాయి.

క్రాస్ మోడల్‌లో తెల్లటి పట్టి అతని చేతిమీద చూసి "కుక్క కరిచింది అతన్నేనా?" అంది మెల్లిగా.

"అవును" అన్నాడు జగదీష్ అర్థంకానట్లు చూస్తూ.

"మరి మరి" అంటూ చేతివైపు చూస్తూ ఆగిపోయింది వాసవి.

జగదీష్ చేతివేపు చూసుకున్నాడు. ఆ వెంటనే పకపకా నవ్వేసి భార్య ముఖంలోకి చూసాడు కొంటెగా.

వాసవి అర్థకానట్లు చూసింది.

"ఇది ...ఇది రాత్రి నువ్విచ్చిన తొలిప్రేమ కానుక" అన్నాడు మళ్ళీ నవ్వుతు.

వాసవి ముఖం సిగ్గుతో ఎర్రబడిపోయింది.

రాత్రి అతన్ని బలంగా కొరికిన సంఘటన గుర్తొచ్చి ఆమె అతని వంక చూడలేనట్లే అపరాధిలా తల దించుకుంది.

జగదీష్ నవ్వడం ఆపి "ఎందుకంతగా సిగ్గు పడిపోతావ్. ఇన్నాళ్ళకి కనీసం నన్ను కొరకాలని అనిపించినందుకే నేను చాలా సంతోషపడి పోతున్నాను. మా ఆవిడిచ్చిన ప్రజంటేషన్ అని అందరికీ గర్వంగా చెప్పుకుంటాను" అన్నాడు చిలిపిగా.

వాసవి తలయెత్తి "ప్లీజ్" అంది కంగారుగా.

"ఏం బాగుండదా?" అన్నాడు ఆమె కళ్ళలోకి సూటిగా చూస్తూ.

వాసవి మాట్లాడలేనట్లు చూసింది.

"ఆ భయంలో తెలియలేదు. క్షమించండి" అంది.

జగదీష్ లేచి నిలబడి ఆమె దగ్గరగా వచ్చి "నీ మనస్తత్వం నాకు చాలా విచిత్రంగా ఉంటోంది. నిన్నెలా ట్రీట్ చెయ్యాలో ఒకసారి మీ డాడీని పిలిపించి ట్రయినింగ్ ఇవ్వాలి. నన్నో విలన్‌లా ఎన్నాళ్ళు చూస్తావో తెలియడంలేదు" అన్నాడు.

వాసవి అడుగు పెదవి మునిపంటితో కొరుకుతూ నిలబడింది.

"సరే ఆ సంగతి వదిలేయ్. నేను బహుశా రాత్రి ఫ్లయిట్‌లో ఢిల్లీ వెళ్ళాల్సిరావొచ్చు. రావడానికి పదిరోజులు పడుతుందేమో. నీకేమైనా కావాలంటే మన సెక్రటరీ ఉంటాడు. శంకర్ సరేసరి" అన్నాడు.

వాసవి కంగారుపడ్డదానిలా గబుక్కున అతని చెయ్యి పట్టుకుని "నేనూ వస్తాను" అంది.

జగదీష్ వాసవి వైపు వింతగా చూసాడు.

వాసవి బాహ్యస్మృతి కలిగినదానిలా అతని చేతిని వదిలేయబోయింది.

"నీ కోరికని కాదంటున్నందుకు క్షమించు, నా కక్కడ బిజినెస్ పర్మిట్ దొరికింది అక్కడ నువ్వొక్కతివీ హోటల్లో ఏం చేస్తావు తిరిగొచ్చాక మనం మనకోసం ఎటైనా వెళ్దాం ఏం?" అన్నాడు అనునయంగా.

వాసవి మాట్లాడలేనట్లు చూసింది.

"సారీ ఫర్ ద డిసప్పాయింట్ మెంట్" జగదీష్ ఆమె చేతిని నొక్కి వెళుతుంటే వాసవి నిరుత్సాహంగా నిలబడిపోయింది.

10

"అమ్మగారూ"

ఫోను డయల్ చేస్తున్న వాసవి వెను తిరిగి చూసింది.

శంకర్ లోనికొచ్చి దగ్గరగా నిలబడ్డాడు.

"అమ్మా ఆ కొత్త సెక్రటరీగారు మిమ్మల్ని పిలుస్తున్నార"ని చెప్పాడు వాడు.

వాసవి కోపంగా భ్రుకుటి ముడిచింది.

"ఎందుకట?" అంది చిరాగ్గా మరో చేతితో డయిల్ చేస్తూనే.

"తెలీదండి ఆయనేవో చాలా పూల మొక్కలు బండిలో ఏసుకొచ్చారు" అన్నాడు శంకర్.

"నేను పనిలో ఉన్నాను రానన్నాని చెప్పు" అంది వాసవి.

వాసవి కోపంగా వున్న విషయం గ్రహించి శంకర్ మెల్లిగా బయటికి కదిలాడు.

వాసవి అప్పటికి పావుగంటనుండి ట్రై చేస్తోంది హైదరాబాదు తండ్రితో మాట్లాడాలని.

లైను దొరకటంలేదు. ఆమెకు అనంత్ వచ్చిన దగ్గరినుండి మనశ్శాంతిగాలేదు. అతను తిరిగి తన జీవితంలో ఈ విధంగా ప్రవేశించిన సంగతి చెప్పి ఆయన్నుండి ఊరట పొందాలని అతన్ని తమ యింటినుండి పంపేసే విధానం కూడా ఆయన చెబుతాడని ఆమె నమ్మకం. కనెక్షన్ దొరక్క విసుగెత్తి వాసవి అర్జెంటు కాల్ బుక్ చేసి కూర్చుంది అలసటగా.

మరో అయిదు నిముషాల్లో కాల్ వచ్చింది.

వాసవి రిసీవర్ పట్టుకుని "డాడీ డాడీ" అంటూ పిలిచింది ఆత్రుతగా.

"నేనమ్మా రంగయ్యని"

వాసవి నౌకరు గొంతు విని ఉసూరుమంది.

"డాడీని పిలువు అర్జెంటు"

"అయ్యగారు నిద్రపోతున్నారమ్మా"

వాసవికి కోపం ముంచుకొచ్చింది. "డాడీకి బెడ్ రూమ్‌లోకి కనెక్షన్ యివ్వు" అంది అసహనంగా.

అవతల్నుండి నాలుగు సెకన్లు సరయిన జవాబు లేదు.

"అయ్యగారు బాగా నిద్రపోతున్నారమ్మా" వాసవి పళ్ళుబిగపట్టి బల్లమీద గుద్దింది కోపంగా.

"నువ్వు పిచ్చివాగుడు మానేసి వెంటనే డాడీని నిద్రలేపుతావా లేదా?"

అటునుండి మౌనం. వాసవి స్థిమితం లేనట్లు చేతిగోళ్ళవంక చూసుకుంటూ కూర్చుంది.

"హల్లో వాసవీ" జగన్నాధరావుగారి గొంతు చాలా మెల్లిగా వినిపించింది.

వాసవి ఉత్సాహంతో ఎగిరినట్లు కుర్చీలోంచి ముందుకు వంగి "డాడీ! నేను" అంది.

"బేబీ బాగున్నావా?"

వాసవి ధైర్యం చిక్కిన మనిషిలా "బాగున్నాను డాడీ! మీరు?" అంది.

"బాగానే ఉన్నాను తల్లీ. పెద్ద వయసు కదూ మా బాగుదేముంది?" అన్నారు చిన్నగా నవ్వుతూ.

"డాడీ నీకో విషయం చెప్పాలి" అంది వాసవి.

"చెప్పమ్మా" అన్నారాయన అనునయంగా.

"డాడీ మరి.. మరి"

అవతల ఫోన్లో జగన్నాధరావుగారు సన్నగా నవ్విన "చెప్పుతల్లి సందేహం ఎందుకు?"

వాసవికి ఎలా చెప్పాలో అర్ధం కాలేదు.

ప్రతి చిన్న విషయానికి భయపడి తండ్రిని కంగారు పెట్టడం ఆమెకు మొదట్నుంచీ గిట్టదు. చిన్నతనం నుండి తన విషయాల్లో ఎవ్వరూ జోక్యం చేసుకోకూడదనేది ఆమె అభిమతం. తన విషయాలు తనే ఆలోచించి నిర్ణయం తీసుకుని ఆచరణలో పెట్టడం ఆమెకు అలవాటు.

అలా తనంతట తానుగా తీసుకున్న నిర్ణయాలు ఎప్పుడైనా ఎదురు దెబ్బ కొట్టినా అందుకామె పెద్దగా బాధపడేదికాదు. పెద్దవాళ్ళజోక్యం వుంటే యిలా జరిగివుండేది కాదుకదా! అని దిగజారిపోయేదికాదు ఎవరి సమస్యల్ని వారే పరిష్కరించుకోవాలన్న సిద్ధాంతం ఆమెది.

కానీ ఈ రోజు తన మనస్తత్వానికి విరుద్ధంగా డీలా పడి తండ్రికి చెప్పుకోవాల్సి రావడం ఆమెకు చిన్నతనంగానే వుంది.

అందుకే ఎలా మొదలు పెట్టాలో తెలియనట్లు రిసీవర్ పట్టుకుని అలాగే నిలబడి పోయింది.

"హలో బేబీ.. బేబీ" అంటూ పిలుస్తున్నారు జగన్నాధరావుగారు.

టైమ్ అయిపోయిందంటూ హెచ్చరించింది టెలిఫోన్ ఆపరేటర్.

మరో మూడు నిమిషాలు ఎక్స్‌టెండ్ చెయ్యమని కోరింది వాసవి కంగారుగా.

"బేబీ అక్కడంతా బాగున్నారుగా" అన్నారు జగన్నాధరావుగారు సందేహంగా.

"బాగున్నారు డాడీ ఇక్కడ... ఇక్కడ అనంత్..."

"ప్లీజ్ మీ డాడీకి నేనిక్కడకి వచ్చిన విషయం చెప్పకండి"

వాసవి ఆశ్చర్యపోయినట్లు గుమ్మం వైపు చూసింది.

గుమ్మానికి చేతులటూ యిటూ వుంచి నిలబడ్డ అనంత్‌ని చూసి నివ్వెరపోయింది వాసవి.

తెల్లబోయి విశాలమైన ఆమెకళ్ళు మరో క్షణంలో కోపంతో తీవ్రంగా ఎర్రబడ్డాయి.

ఏదో అనాలని ఆమె పెదవుల చిన్నగా కదిలాయి.

"ప్లీజ్ మీరు నన్ను ఎన్నయినా తిట్టండి, కానీ మీ ఫాదర్‌కి ఇప్పుడేం చెప్పొద్దు. ఆయన కండిషన్ బాగుండలేదు. ఆయన్ని ఎగ్జయిట్ చెయ్యొద్దు"

వాసవి షాక్ తిన్నట్లు చూసింది.

"కంగారు పడకండి ఆయనకేం భయంలేదు. ముందాయనకి ఏదో ఒకటి చెప్పి ఫోన్ పెట్టేయండి" అన్నాడు అనంత్ అర్థింపుగా.

"బేబీ! బేబీ" అంటూ పిలుస్తూనే వున్నారు జగన్నాధంగారు.

"వాసవి స్పృహ వచ్చినట్లు ఎస్ డాడీ" అంది నీరసంగా.

"అనంత్ అంటున్నావేమిటమ్మా?"

వాసవి దొరికిపోయినట్లు నిలబడిపోయింది.

ఏం చెప్పాలో తోచనట్లు అనంత్ వేపు చూసింది.

"అనంత్ కనిపించాడా? అదే నీ దగ్గరకి వస్తున్నాడా?" అంది తడబాటుగా.

గుమ్మం దగ్గర నిలబడ్డ అనంత్ కళ్ళు మెరవటం వాసవి గమనించలేదు.

"వచ్చాడమ్మా నాలుగురోజుల క్రితం అనుకుంటా నేనే రావద్దని గట్టిగా చెప్పి పంపాను. నేను అతన్ని యింకా ఎందుకు రానిస్తానమ్మా? నీ శత్రువు నా శత్రువు కాదా?" అన్నారు నవ్వుతూ.

"ఓ.కే డాడీ ఉంటాను" వాసవి నీరసంగా అని రిసీవర్ హుక్ మీద పెట్టేసింది.

"థాంక్యూ!" అనంత్ మాటలకి సర్రున తలెత్తి చూసింది వాసవి.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments